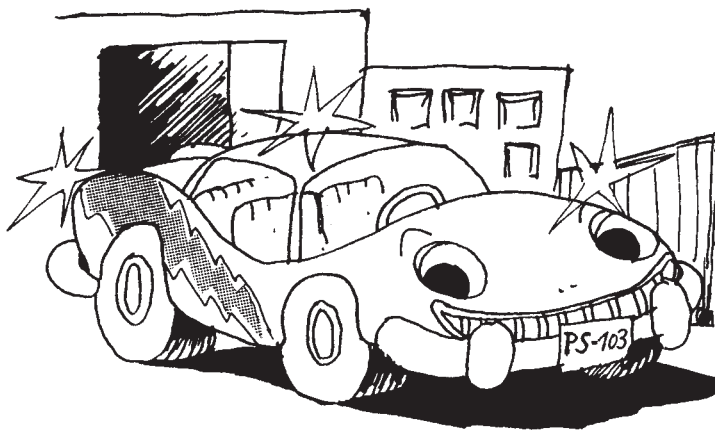

Béd'a Blesk

**Podivuhodné dobrodružství
sportovního auta**

Vypráví: Ursula Marcová
Ilustroval: German Frank

Béďova první jízda

Jmenoval se Béďa Blesk. Jméno Béďa Lesk by se k němu taky docela dobře hodilo, protože všechno na něm zářilo novotou a chromem. Ale *Blesk* – to je daleko lepší jméno, z toho každý hned pozná, co je zač! Béďa byl totiž rychlé, superrychlé auto. Jeho motor, pneumatiky, výkon, tvar, design: nízký, elegantní, aerodynamický, lehký, ale solidní! Prostě jedinečné auto! Vůz pro skutečného znalce!

Béďa stál na parkovišti velké automobilky. Teprve včera sjel z montážní linky, mistr ho naposled zkontroloval, zkušební jízdu zvládl bez jediné chybičky. Když si Béďa vzpomněl na včerejší jízdu na testovací dráze, zasněně se usmál. Škoda že tu nikdo není. Tak rád by někomu vyličil, jaké to bylo, když mu vítr hvízdal okolo uší a silnice se ztrácela v dálce za ním...

Proč tu vlastně stojí? Může toho přece tolik předvést! Jak to že nemá žádného řidiče? Copak ho ještě nikdo nekoupil? Pche, takovou výbavu si nemůže dovolit každý! A kromě toho, Béďa Blesk by se přece nenechal řídit jen tak nějakým břídilem, co jde náhodou okolo. Musí to být někdo opravdu mimořádný!

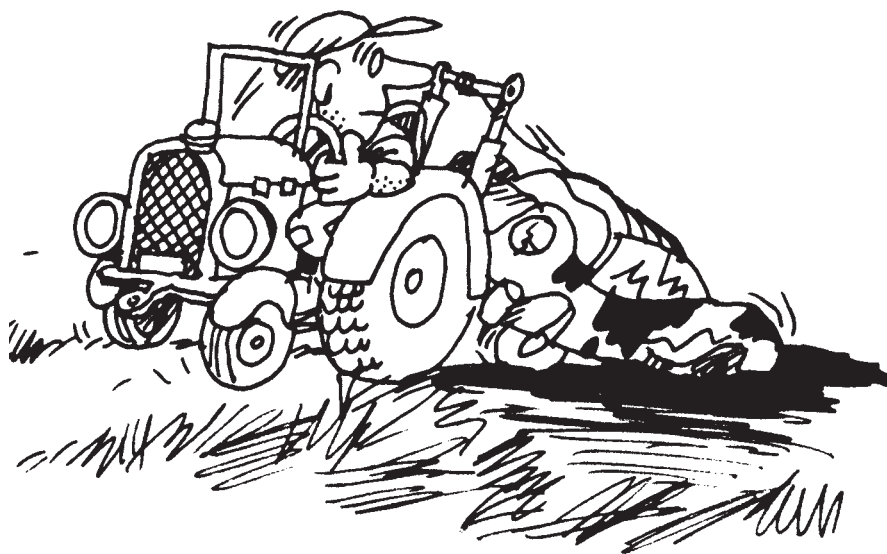
Bědovi bylo horko, na střechu mu pánilo sluníčko a vevnitř začínalo být dusno. Toužebně se zadíval na silnici za plotem, kde svištěli jeho kolegové jeden za druhým. Ach, cítit tak zase vítr kolem uší, to by bylo něco!

Hele, někdo nechal otevřenou bránu... Že by to byla jeho šance? Běda zatajil dech, zatvářil se velice nenápadně, trochu sebou zatřásl – a opravdu, brzdy povolily, auto se dalo do pohybu a kousek popojelo. Pomaličku se blížil k bráně – a byl venku! Nikdo si ho nevšiml!

Páni, to je legrace! No vida, Běda může jezdit úplně sám! Sice nijak zvlášť rychle – na to nebyla silnice dost z kopce, ale ať, hlavně že je volný! Jede! Úplně sám! A žádného řidiče k tomu nepotřebuje! To je super!

Jéje – co se to děje? Najednou kdosi trhnul dveřmi, skočil na sedadlo pro řidiče a dupnul na plyn takovou silou, že motor zařval a Běda vystřelil vpřed. Z té rychlosti mu zalehlo v uších a zatmělo se mu před očima. Okolo něj se řítily stromy, pneumatiky v zatáčkách kvílely, motor sténal – a uvnitř se rozléhal divný smích. Co je to za blázna? Kdo mu dovolil, aby si sedl za Bědův volant? A navíc odporně smrdí, opravdu hnusně! Bědovi se udělalo špatně, bylo mu horko a svíral se mu žaludek. Měl pocit, že se udusí – zrovna při jízdě po silnici! Ne, tak takhle si to nepředstavoval.

Uííí! Teď dokonce srazil psa! Hruza! A řidič se jenom zlomyslně zachechtal. Řítil se po hrbolatých silnicích směrem k dálnici.

Béďa by vlastně mohl být pyšný, že je mnohem rychlejší než všechna ostatní auta, ale ani to už ho netěšilo. Ten strašný tlak na plyn, bezohledné předjíždění, brždění, stříhání zatáček a všechny ty nebezpečné okamžiky... Béďa by nejraději zavřel oči. Jenomže to při jízdě nejde!

Jauuu! To byla brzda! Pomoc! Prudký náraz zezadu, praskot, nadávky, kletby. Ten bude zřízený – a jak to bolí! Škoda, a to byl tak krásný.

Ale jelo se dál – řidič vůbec nebral vážně, že s novým autem by se nemělo jezdit tak rychle a že by měl občas udělat přestávku. Hnal ho krajinou dál a dál. Pomačkaný kufr byl jenom začátek. Následovaly škrábance a rány, promáčklé blatníky a urvané chromované lišty. Syčák! O co mu vůbec jde? Chce ho snad úplně zničit? Jak tohle dopadne?

Odpověď přišla rychleji, než si myslel. Setmělo se. Ten lump hnal Béďu na plný plyn do zatáčky. Jenomže silnice tu byla zřejmě mokrá, Béďa uklouzl, chlapík přibrzdil – a auto dostalo smyk. Řítilo se dolů po svahu, převrátilo se, prorazilo plot kolem pastviny a přistálo v bažině. Ten darebák ze sebe vychrlil několik ošklivých nadávek a protáhl se rozbitým okénkem ven. Nakonec do Béďi ještě kopl a s hlasitým nadáváním se odporoučel.

Béďa Blesk zůstal sám. Všude byla úplná tma. Okénky a škvírami ve dveřích se dovnitř hrnula

černá břecha a stahovala ho stále hlouběji. Byla tak strašně studená... Běda cítil, že jeho krásný zelený koberec je už pod vodou a měkká sedadla se propadají do bahna. Brzy bahno dosáhne až k volantu.

Netrvalo dlouho a zespodu i zeshora, ze všech stran se do motoru tlačí černá kaše. Copak ho ta bažina chce úplně spolknout a všechno, všecičko pohltit? Všechny ty barevné kabely, lesklé šroubky, trubky, dráty, na které byl tak pyšný a bez kterých by nemohl existovat? A co když se voda dostane i do nádrže? A do baterie? Vždyť za chvíli se potopí úplně celý!

A tu v posledním okamžiku ucítil pod svými pneumatikami pevnou zem. Konečně! Naštěstí zůstal nad vodou aspoň kousek střechy. Jinak by ho už nikdo nikdy nenašel!

Jaká škoda že nemůže křičet ani plakat. Jenom pár bublin ještě stoupá nahoru. Několikrát zaslechl o kousek dál na silnici projíždět auta, ale tady ho pochopitelně nemohl nikdo zahlédnout. Kdyby aspoň noc nebyla tak dlouhá!

Konečně se rozednilo. Ale Běda byl strašně zklamáný. Objevilo ho totiž několik výrostků, kterým připadalo auto v bahně ohromně legrační a udělali si z jeho střechy terč, do kterého se střefovali kamením. No to snad ne, to už je vážně moc! Teď už na něm nezůstalo vůbec nic pěkného. Takové auto nikdo chtít nebude! Nebude trvat dlouho a všechny kovové součástky zrezaví a sedadla se rozpadnou.

Běďův sen se rozplynul. A nemůže dělat vůbec nic! Bylo mu tak smutno...

Dva dlouhé dny a tři ještě delší noci strávil Běďa v této zoufalé situaci. Neobjevil se nikdo, kdo by ho vytáhl. Proč taky? Takhle rozbitý a zabahněný byl stejně k ničemu.

Až konečně třetí den brzy ráno zaslechl Běďa hlasité rachocení. Co to může být? Znělo to hlasitěji než jeho motor. Pak to utichlo jen malý kousek od Bědi. Běďa, hluboko potopený v bahně, nic neviděl, zaslechl však mužský hlas: „Neboj, já tě vytáhnou.“ Opravdu? Takovou sílu přece nemá žádný člověk! A se vším tím blátem je teď mnohem těžší než dřív.

Muž položil cosi na Běďovu střechu a otevřenými bočními okénky protáhl lano – a pak, po chvílce napětí, se znovu ozvalo rachocení. Au, to bolí! Ale něco ho táhlo dopředu a vzhůru, pomalu, ale jistě. A skutečně, kousek po kousku se posouval ven, dokud se Běďa celý černý a zablácený neocítl až na louce. Cosi měkkého mu otřelo bláto z očí. Konečně Běďa spatřil svého zachránce – byl to hospodář, kterému patřila tato louka; mohutný muž se silnými rukama a jasnými očima. Běďa okamžitě poznal, že mu může důvěřovat. Celý nedočkavý se nechal na svých zadních kolech odtáhnout traktorem na hospodářův statek.

Cestou potkali několik lidí, kteří se smíchem kroutili hlavou a volali na hospodáře: „Co si počneš